

jest oprávněn neobmezeně podle § 362 obč. zák. s nemovitostí nakládati. Stává se proto osoba, v jejíž prospěch zní zákaz zcizení, účastníkem z podnětu soudu, jenž jí musí z úřadu poskytnouti příležitost k účasti. Nelze ji proto odkazovati jako osobu třetí na ustanovení § 37 ex. ř., ano ustanovení to předpokládá takové právo třetí osoby, nedopouštějící výkon exekuce na předmět exekucí dotknutý, k němuž povolující soud z úřadu přihlížeti nesměl anebo nemohl. Jinak se poukazuje na rozhodnutí čís. 11.959 sb. z. a n.

Čís. 13333.

Manželský otec jest účastníkem řízení o ustanovení opatrovníka k činu a o jeho zmocnění k vedení exekuce jménem manželských dětí proti otci.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, R II 62/34.)

Usnesením opatrovníckého soudu ze dne 10. února 1933 byl ustanoven Dr. K. opatrovníkem manželských dětí a usnesením téhož soudu ze dne 20. února 1933 bylo mu uděleno zmocnění k vedení exekuce proti otci dětí Františku J-ovi. Proti oběma usnesením podal rekursy otec dětí František J. Rekursní soud rekursy odmítl. Důvody: V řízení o návrhu na zřízení opatrovníka nelze otce dětí pokládati za účastníka ve smyslu § 6 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n., ježto nemůže rozhodnutím o návrhu býti ve svých právech dotčen. V důsledku toho nebylo třeba, by stěžovatel byl ve smyslu §§ 18 a 41 písm. g) cit. zákona před rozhodnutím o návrhu slyšen a nelze ho ani počítati k osobám, jimž zákon v § 37 přiznává právo ke stížnosti. Tak jest tomu i s usnesením, jímž byl opatrovník zmocněn k vedení exekuce nehledíc ani k tomu, že slyšení stěžovatele před vyřízením návrhu a připuštění stížnosti proti usnesení vedení exekuce schvalujícím bylo by v rozporu se zásadou, vyslovenou § 3 ex. ř. Obě stížnosti bylo proto jako nepřípustné odmítnouti.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu Františka J-a, zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě k svému odmítacímu důvodu, o rekursech znovu rozhodl.

Důvody:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že v projednávaném případě nelze stěžovatele, otce manželských dětí, považovati za účastníka ve smyslu § 6 zák. čís. 100/31 sb. z. a n., poněvadž prý nemůže býti rozhodnutím o osobě kolisního opatrovníka ve svých právech dotčen, a že důsledkem toho není k rekursu podle § 37 cit. zák. oprávněn. Při posouzení otázky, kdo má býti manželským dětem ustanoven opatrovníkem k činu, nelze přehlížeti, že otec, dokud nebyl zbaven moci otcovské, jest v první řadě povolán a oprávněn chrániti zájmy dětí, jež mohou býti velmi citelně dotčeny, kdyby opatrovníkem byla ustanovena osoba nezdatná, nebo osoba, která proti otci nebo dětem chová nepřátelství, jak se to tvrdí v projednávaném případě,

takže nemůže nestranně hájiti zájmy dětí, což prý jest jen k jejich škodě. Může tudíž býti otec manželských dětí rozhodnutím soudu o osobě opatrovníka k činu a o jeho zmocnění k vedení exekuce ve svých právech přímo dotčen, jest ho proto považovati za účastníka řízení (§ 6 cit. zák.) a nelze mu důsledkem toho odepřiti oprávnění k rekursu (§ 37 cit. zák.), jakž se stalo napadeným usnesením. Bude proto na rekursním soudu, aby o rekursech znovu rozhodl, nehledě k svému odmítavému důvodu.

Čís. 13334.

Byl-li konkurs prohlášen před 1. srpnem 1931, jest otázku, do které třídy konkursních věřitelů patří pohledávka, posuzovati podle konkursního řádu ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák.

Ustanovení čl. X. zákona ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n., že konkursy, které byly prohlášeny přede dnem, kterého nabude nový zákon účinnosti, jest skončiti podle dosavadních předpisů, vztahuje se na všechny předpisy dosavadního zákona ať již povahy formální nebo materiální.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, Rv II 975/33.)

Žalobce domáhal se na správci konkursní podstaty zjištění, že žalovaný jest povinen zaplatiti žalobci 50.000 Kč a že tuto pohledávku jest zařaditi do I. třídy konkursních věřitelů. Zažalovanou pohledávku odůvodňoval žalobce tím, že byl zaměstnán v úpadcově podniku, že předal úpadci při vstupu do jeho služeb vysvědčení, jež se však u úpadce ztratila. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě potud, že zjistil, že žalovaný jest povinen zaplatiti žalobci 50.000 Kč a že tato pohledávka náleží do III. třídy konkursních věřitelů. Důvody: Za ústního jednání uznala žalovaná strana zažalovanou pohledávku co do výše, avšak jen ve III. třídě konk. věřitelů. Podle čl. XIV uvoz. zák. ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n. nabývá tento zákon až na výši vyrovnací kvoty účinnosti teprve za tři měsíce po vyhlášení, t. j. 1. srpna 1931. Jest zjištěno, že konkurs byl vyhlášen dne 26. května 1931. Je proto rozhodný pro tento případ konkursní řád ze dne 10. prosince 1914 čís. 337 ř. zák., nikoliv § 54 nového zákona, který zařazuje do I. třídy jakékoliv pohledávky úpadcových zaměstnanců z poměru služebního, a podle § 51 odst. (2) starého konk. řádu náležejí do I. třídy pohledávky úpadcových zaměstnanců jen ze služebních platů, za který však nárok na náhradu škody i při nejširším výkladu pokládati nelze. Že žalovaná strana služební poměr předčasně zrušila, žalobce netvrdí a nemůže proto z toho důvodu žádati náhradu, která by ovšem náležela do I. třídy. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Platný konkursní řád nerozoznává ve čl. X uvoz. zák. mezi řízením a materiálními předpisy, nýbrž jasné stanoví, že konkursy, zahájené přede dnem začátku účinnosti nového konkursního řádu jest skončiti podle starého konkursního řádu. Tomu jest rozuměti tak, že se zařazení pohledávek jednotlivých věřitelů má díti podle před-